

filozofiju, tj. tradicionalna retorika uvek već jeste mišljenje koje je određeno metafizikom, što je jasno pokazano u prethodnom odeljku.

Derida polazi od Aristotelovog razumevanja metafore jer joj je on ponudio sistemsko mesto, i dato određenje je najznačajnije uticalo na kasniju povest razumevanja metafore. U tom pogledu Derida pristupa specifičnom čitanju “terena” na kojem izrasta Aristotelovo određenje metafore. Derida vlastitu analizu počinje citatom Aristotelovog određenja metafore iz *Poetike*: “Metafora je prenošenje (*epiphora*) izraza jednog predmeta na drugi i to ili s roda na vrstu ili s vrste na rod, ili najzad, na osnovu analogije.”

Deridina teza jeste da unutar ove definicije metafore iz *Poetike* ne zatičemo samo filozofsku tezu o metafori, tj. ono što je na početku rekao - tj. da je svaka retorika određena jednom filozofijom, već da se ovde ocrtava ideja da je filozofski diskurs kao takav u potpunosti određen metaforikom. Drugim rečima, Derida nastoji da pokaže da pojam metafore ne samo da izlaže filozofija, već da se filozofsko izlaganje kao takvo odvija pod znakom metafore.

Metafora, kao ona koja po Aristotelu pripada *lexis* (izažavanju, dikciji, načinu govora), pretpostavlja da ono što je izraženo u svom smislu prvobitno ostaje kriveno ili nevidljivo, a *dianoia* ili misao stupa u odnos sa metaforom u onome trenutku kada smisao nastoji da se oprisutni, kada nastoji sebe da pokaže u jeziku. Ovde Derida postavlja pitanje kakav je onda odnos metafore i misli, tj. nije li uvek već svaka teorija metafore teorija smisla?

Sam Aristotel konkretnu analizu metafore počinje od analize delova *lexis* i to pre svega imena (*onoma*). Po Deridi ime i reč koji se drže istovetnim središte su analize jer ime za Aristotela uvek ima neposredni odnos spram predmeta,